

1912

butlletí informatiu
juny 2020

Agrupació Excursionista "Catalunya"

EXCURSIONISME, PAÍS I CULTURA

CARROS AMB NENS. Iniciem la pujada al coll de Contrailles

CARROS DE FOC: la veremil, estanys i llacs (Foto: Família Fernández Nada)

CARROS DE FOC: Vistes ds del coll de Contrinx

PREU I VALOR

Durant aquests dies de confinament potser hi hem pensat, directa o indirectament.

La vida és un bé molt preuat que amb molta facilitat la podem perdre. Hi ha gent que hi inverteix molt de diners per conservar-la. Què no donaríem per estar sans?

Estem veient dia rere dia el que són capaços el personal sanitari de fer per salvar vides. És el seu treball i a l'hora és la vocació de molts. El que estan fent no té preu, encara que aniria bé que els hi augmentessin el sou i tinguessin més inversions. Ajudar a la gent, per a ells, és un gran valor.

Per a nosaltres estar a la natura, a la muntanya, al cim, enmig de boscos frondosos, d'un prat verd primavera, rius, mar, roques... és un somni que potser hem tingut molts dies tancats a casa. No té preu estar a l'aire lliure, que ens toqui l'aire i el sol, pujant, baixant... Estem valorant, ara que no ho tenim, aquest bé tant preuat, aquest regal que se'ns dóna, aquest valor que no tenim. Potser quan sortim a la natura tinguem un fort sentiment d'agraïment d'aquest bé que no té preu. En tindrem cura i respecte?

Í N D E X

- 3** EDITORIAL: Preu i valor
- 4** MUNTANYA: Carros de Foc amb nens-4
- 7** MUNTANYA: Paisatges enyorats
- 8** MUNTANYA: Muntanyes confinades
- 10** RECORDS: Pirineus-75
- 15** RECORDS: Una pujada al Montblanc
- 20** RECORDS: Rasos de Tubau
- 21** GLACERA: Els mosquetons HMS

23 GLACERA: Couloir de Gaube

26 NATURA: Les salamandres

AGENDA D'ACTIVITATS:

29 ACTIVITAT PREVISTA:

Campament secció de muntanya

30 AEC: Pagaments;
Coreus electrònics

CARROS DE FOC AMB NENS

QUART DIA

02/07/2019: Des del refugi de Ventosa i Calvell
al refugi de l'Estany Llong

10:5 km – 1.600 metres de desnivell acumulat

Per: família Fernández Nadal

Aquesta etapa es considera una mica l'etapa reina de la Carros de Foc. Cal creuar el coll de Contraix, que és el punt més alt de tota la Carros de Foc, a uns 2.750 metres. El coll ja es veu des del refugi de Ventosa i Calvell i sembla llunyíssim!!

L'esmorzar va ser una mica més d'hora que als anteriors refugis i com que tothom dormia a una única habitació el moviment va començar ben d'hora. Això sí, nosaltres vam mantenir la nostra tradició de sortir els últims, però cap a les vuit ja estàvem caminant.

El camí no tenia pèrdua ja que el coll es veu quasi tota l'estona. Se surt per darrera del refugi, es baixa una mica per

Hem de creuar per aquí

buscar el punt per on creuar el riu i des d'aquí es anar fent per un caminet senzill fins arribar a l'estany gran de Colieto. Aquí vam fer una petita aturada per beure aigua, abans d'iniciar la llarga, i molt divertida, ascensió al coll. Feia bon dia, per tant no semblava que hi hagués d'haver cap problema per fer el coll.

La pujada va començar amb grans blocs de pedra, on vam necessitar ajuda de les mans per anar pujant, i mica en mica, conforme vam anar guanyant alçada, les pedres van anar reduint la seva mida. Cap als 2.400 metres d'alçada ja vam trobar neu però va ser benvinguda!!! Quan podies trepitjar neu no havies de saltar pedres i era molt més còmode! El camí

Encarant l'últim tros fins el coll

per la neu estava molt ben marcat per les petjades i s'anava pujant sense problema. Finalment va caldre encarar l'últim tros, on el camí ja agafa certa inclinació (uns 40° aprox.). Aquí ja no vam trepitjar la neu perquè sense grampons era caiguda assegurada, però es pujava molt bé, amb passes curtes, per un terra format de pedra petita i sorra, que relliscava una mica. Havies de vigilar de no fer caure pedres però es pujava molt bé ajudant-te de tant en tant amb les mans. L'últim tros va caldre grimpar una mica, però finalment vam arribar al coll. Per un costat la magnífica vista de tot el que hem pujat (es veu el refugi que havíem deixat enrere, mooolt lluny) i cap a l'altre costat l'estany de Contraix.

Vam quedar-nos alguns minuts al cim del coll, gaudint de les vistes.

Al cim del Coll vam atrapar un grup de francesos que anaven amb guia i que ja començaven a baixar per l'altre costat. Hi havia força neu i havien decidit fer una llarga llaçada per baixar, però vam veure que no paraven de caure i que els hi estava costant força baixar. De cop i volta vam veure un noi català que pujava tot recte en direcció nostra. Estava fent la Carros en sentit contrari, i vam poder aprofitar les seves petjades per baixar rectes fins on acabava la neu. Un parell de vegades ens va tocar "rescatar" els nens, que s'havien enfonsat fins la cintura i no podien sortir tot sols. Ens vam divertir molt i quan ja vam tornar a arribar al camí (que torna a ser una altra tartera) vam fer un altre descans al sol i vam dinar.

La resta de camí va ser fàcil, es tracta d'anar baixant perquè el refugi d'Estany Llong està a 1985 metres d'alçada. A mitja baixada vam tenir una nova sorpresa: ens vam trobar una petita família d'isards bevent aigua al riu i els vam poder mirar una bona estona.

Per primera vegada des que vam començar la travessa el cel va començar a ennuvol·lar-se i vam decidir no entretenir-nos massa. Vam baixar fins arribar al petit refugi lliure de la Centraleta, des d'on surt un petit camí per darrera per pujar a buscar la pista que va fins al refugi de l'Estany Llong. Aquesta pujadeta es va fer molt pesada!!!

Però de seguida vam arribar al refugi, on la Clara i en Guillem van ser rebuts amb molts aplaudiments per tots els co-

neguts que havíem anat fent aquests dies i que feien la mateixa ruta que nosaltres. Ens vam dutxar i just després va caure un bon xàfec amb pedregada inclosa, però que si es mira des de dins del refugi, fent la cervesera i conversant amb la gent, és fins i tot preciós de veure. Aquesta és una altra de les coses boniques de la Carros: vas fent amistat amb gent que fa la mateixa ruta, i cada vespre comparteixes el sopar i la sobretaula amb ells. Hores d'ara ja ens coneixíem la majoria que fèiem la Carros de Foc: cadascú al seu ritme i després tots junts compartint les experiències viscudes durant l'etapa. Val a dir que en Guillem i la Clara eren els únics nens, i per tant tothom estava molt i molt pendent d'ells, que estaven molt satisfets i contents de com estava anant tot.

Trepitem neu pujant al coll de Contraix

PAISATGES ENYORATS

Per: Carerina Rodríguez

Al llarg de la nostra vida muntanyenca, n'hem vist diversos de llacs: els d'Andorra, del Ratera, els de la Vall Fosca, l'Estany de Monges, l'Estany de Mar i tants i tants d'altres per no anomenar-los tots.

Estany de la Gola

Se suposa que tots ells són més o menys igual: són llacs.

Però n'hi ha dos, per mi, que no sé ben bé perquè, dels que en tinc un record especialment remarcable. L'un, el de Baborde, l'altre el de la Gola.

Fa uns dies (potser tard), ens assabentarem que van fer un refugi (al 2009), prop de l'Estany de la Gola. L'hem vist per Google i se'l veu força acollidor.

L'any 2004 ens vàrem arribar per la zona, per tal de pujar al cim del Ventolau. Hi ha una pista -prou estreta- que en arribar a un punt, -prop de les Bordes d'Aurós- es troba un pont de fusta. Com que ens sembla poc fiable per travessar-lo amb cotxe, allà que el deixem i seguim a peu per l'esmentada pista vigilada per

l'ermita de Sant Beado; llarga com un dia sense pa, o així em semblà a mi.

S'acaba la pista al pla de Sartari, davant d'un faralló per on cauen uns regalims d'aigua, i segueix un senderó que enfila cap amunt. Quasi arribant dalt, es pot veure unes runes (molt lletges) que no presagien gaire bon paisatge. De sobte, se'ns apareix el llac de la Gola.

Fos la llum, l'estat d'ànim, la quietud, fos el que fos, m'impactà anímicament.

El mateix m'ocorregué amb el de Baborde: el llac sorgeix de cop i volta i tot canvia... encisador.

Ara, quan tot s'ha acabat, queden els records, sí, ...però rememorant, sento un intens sentiment d'enyorança. Així és la vida.

MUNTANYES CONFINADES

Per: Rosa M. Soler

Estem vivint uns dies estranys. La sensació que tinc és que no només nosaltres, sinó també les muntanyes estan confinades.

Voldria pensar que també elles ens troben a faltar...

i que estaran contentes quan ens puguem retrobar.

Mentre no puguem tornar-hi, cal buscar-se la vida a casa i jo personalment he optat per tirar mà de records i m'estic mirant les diapositives que resumeixen una pila d'anys de la meua activitat muntanyenca. Com que estic sola a casa i tinc espai, m'he instal·lat de manera fixa en una habitació el projector i la pantalla, i cada dia en miro unes quantes.

He de començar per dir que aconsello fer-ho a tothom que pugui.

M'ho estic passat "pipa" recordant tantes aventures amb amics i família i revivint traveses, escalades, esquíades i cims de tota mena, des dels més propers a casa, fins a vacances a Pirineu, Dolomites o altres punts dels Alps. A vegades em quedo parada del que arribàvem a fer amb els meus fills, quan eren petits.

Ales pistes d'esquí, que freqüentàvem molt més amb la canalla petita, he trobat imatges esquiant amb la Núria

Estany gran de Pessons

a l'esquena i fins i tot pujant al teleesquí amb el Bernat a coll-i-be! (dubto molt que avui en dia ens ho permetessin!!). Després, quan ja esquaven per si sols, gaudiem d'allò més. Aquelles setmanes santes als Alps van ser memorables.

Després l'esquí de muntanya, potser el que més m'ha agradat sempre. Tantes sortides i travesses amb amics, a les quals també vam incorporar els fills, quan l'edat els ho va permetre.

Després que vaig entrar a l'Agrupada (any 1969), fins al 2006, tinc un total de més de 20.000 diapositives, que feia anys i anys que no veia. Ara "gràcies" al confinament ho estic fent. No hi ha mal que per bé no vingui!

Per altra banda, seguint els consells d'alguns amics, aprofito per fotografiar amb la càmera digital algunes de les imatges que projecto a la pantalla, el qual em permet de guardar-les a l'ordinador (una forma de poder-les veure més fàcilment i més sovint). La qualitat no és del tot correcta, però sí molt millor de com quedaven amb un aparell que em van deixar.

Direu que m'he buscat una bona feina. És cert... però ja vaig per la meitat i espero acabar, ja que ara el que més tinc és temps lliure.

Nosaltres estem confinats, però la nostra ment és capaç de volar cap als pensaments que ens són agradables. Aprofitem-ho.

Llac de Pouchergues

PIRINEUS-75

II Travessa Integral Pirenaica Hivernal

Febrer de 1975

Per: Albert Sambola

Degut al confinament pel maleit COVID-19, vaig perdre unes hores del meu dormir habitual i poder atipar-me de MUNTANYES. La setmana del 13 al 19 d'abril la programació nocturna del canal Esport-3 em va delectar amb un recull d'expedicions històriques, gestes muntanyenques, rècords amb superació personal, ascensions mítiques i demostracions de tècniques immillorables i materials tècnics en diverses curses d'esquí de muntanya. Totes aquestes imatges varen fer renéixer en el fons de l'ànima els records de la meva allunyada joventut. D'aquests records inoblidables vull donar la màxima puntuació la que va representar aconseguir experiència, amistat i sobre tot formació personal pel dia a dia. PIRINEUS 75. D'això en fa 45 anys.

Sortida per portar paquet de material al refugi d'Oulettes de Gaube (foto: Rosa M. Soler)

En aquest confinament i al repassar les imatges actuals que ens va oferir la televisió, vaig adonar-me de la evolució de tot plegat a la muntanya i també l'esquí de muntanya.

Quan vam fer el projecte de PIRINEUS 75 en el escrit de "Presentación" de l'activitat i en el seu primer paràgraf llegeixo en castellà:

"Cuando en el año 1967 nuestros compañeros Antonio Villena, Fernando Casanellas y Ricardo Godia, abrieron por vez primera la Alta Ruta Integral del Pirineo, partiendo del Cabo de Higuer en Fuenterrabia y rindiendo viaje a orillas de nuestro Mediterráneo, en el gerundense Cap de Creus, la prensa siguió con atención la gesta, presentando al público, por primera vez, una faceta ignorada de un deporte igualmente desconocido."

Avui la realitat és molt diferent.

Com homenatge a tots els pioners d'aquesta tant estimada activitat muntanyenca, i molt especialment al nostre amic Eduard Ruiz que va deixar-nos, però que sempre portarem el seu record en el fons del cor, vull fer-vos un resum del que va ser el nostre PIRINEUS-75.

De la mà amb la memòria que un cop finalitzada la travessa, faré una passejada per PIRINEUS 75 recollint tot el més important i necessari per aconseguir el nostre objectiu i un detall-resum de les 32 etapes trepitjant neu, terra i asfalt pel Pirineu, des

de Fuenterrabia al Cap de Creus.

MEMÒRIA PIRINEUS-75 INTRODUCCIÓ

Fa temps, potser massa, que el fet de PIRINEUS 75 s'acabà, i notant que en nosaltres es feu record, és el moment doncs de recollir per a tothom les nostres experiències.

No caldria dir que les nostres pretensions, a part la pura conquesta física, són les de difondre al màxim el sentir de l'esquí de muntanya, motiu pel qual, entre altres coses, estem fent aquesta memòria dirigida principalment a tots aquells interessats en la preparació i execució d'una de les moltes manifestacions muntanyenques del nostre país.

Fórem cinc membres de l'Agrupació Excursionista Catalunya: Francesc Estanyol, Jaume Fernández, Miquel-Àngel Martínez, Eduard Ruiz i Albert Sambo-la, els qui realitzàrem l'experiència de la II Travessia Integral Hivernenca amb esquís als Pirineus, en trenta-cinc dies de trenta-dues etapes, més de sis-cents quilòmetres de recorregut i 34.000 metres de desnivell aproximadament, ajudats de prop per en Jordi Pino i Francesc Reixachs com a equip d'ajuda. Queden però en l'anònim Tots aquells companys i amics que, directament o indirectament, posaren el seu gra de sorra en l'empresa.

EQUIPS D'AJUDA

Entenem per equip d'ajuda en la preparació, totes les accions fetes a fi d'abastir tot l'itinerari amb 20 dipòsits de recanvi de material i d'aliments degudament protegits de la humitat i dels animals. Fou una dura etapa on el nostre agraïment queda curt davant de tanta col·laboració rebuda.

Per equips d'ajuda en la realització de la travessia hi glossem els fets d'enllaç, comunicació i arranament d'imprevistos, així com els contactes realitzats, sobre el terreny, per companys i amics.

Cal també esmentar que l'únic punt negre fou la desaparició del dipòsit deixat en el refugi de la Vall Ferrera, fet totalment imputable a la bona fe dels que l'instal·laren, ja que poc ens podíem pensar que sent l'únic dipòsit deixat en un lloc fora de tot perill, excepte l'humà, tingués un fi semblant, aquest fet ens fa pensar amb tristor en tota aquesta gran família que ens diem "muntanyencs", sabent que els autors del fet, l'únic que no podran al·legar mai es ignorància del que feien perquè era prou evident el destí que havia de tenir aquell dipòsit.

Amb els equips d'ajuda tinguérem els contactes següents:

- Al poble d'Izalzu, on feu el trasllat de

material d'hivern a Belagua i el canvi de botes que se'ns havien obert.

- Al refugi del Respumoso.
- En el cim del Mulleres, acompanyant en el dia de descans a Viella.
- En el poble de Tavascan.
- En el poble de les Escaldes.
- Al Cap de Creus.

ALIMENTACIÓ

Com a tot esdeveniment esportiu, l'alimentació ostenta una importància capital a fi i efecte d'obtenir els màxims rendiments amb la mínimes pèrdues i desgast físic.

Del recull que vàrem fer de diversos llibres de tractament sobre el tema i ajudats per la nostra experiència amb l'esport de l'esquí de muntanya, vàrem creure convenient la creació d'uns menús bàsics, distribuïts de la manera més adient amb les nostres necessitats.

La distribució feta per menjades, fou la següent:

Desdejuni esmorzar- Marxa- Recuperació- Dinar Sopar- Menjar de moral (inclòs en dinar sopar)- Menjar de supervivència.

DIPÒSITS DISTRIBUIDORS DE MENJARS:

1-Cilvetti, 2-Roncesvalles, 3-Irati, 4-Izalzu, 5-Belagua, 6-La Mina, 7-Piedrafita, 8-Oulettes de Gaube, 9-Cabana Sta.

Anna, 10-Pla d'estanys, 11-Hosp. Viella, 12-Ventosa i Calvell, 13-Sant Maurici, 14-Les Ares, 15-Alos d'Isil, 16-Tavascan, 17-Vall Ferrera, 18-Folch Girona, 19-Merialles.

MATERIAL

El material junt amb la alimentació esdevé un dels capítols més importants i interessants de l'èxit en la muntanya. Conscients de la necessitat de tractar aquest punt seriosament el dividim en diferents etapes, segons el nombre d'usuaris (individual, grup de tres i col·lectiu) i segons el lloc de la seva utilització (baixa, mitja i alta muntanya).

Valgui el nostre comentari sobre tres novetats, al menys per nosaltres, que portarem en la travessia.

PELLS ADHESIVES

Indiscutiblement un gran avanç en la tècnica del esquí de muntanya provat en 30 dies de dura experiència doncs la poca quantitat de neu obligava a fer-les treballar en condicions força dures. Problemes de adhesió a baixa temperatures solucionades amb diferents mètodes, (gomes de fixació, esquí-bota, esparadrap...) Certa fragilitat en quant eren pells bastant més primes que les normals de fixació davanters. (Després n'han sortit de més gruixudes). Requeirirem d'una certa tècnica en posar la

cola que les fa adhesives, ja que degut a ser primes i l'excés de material adhesiu provocava en certs tipus de neus (pastosa) la creació més fàcil de "pans" que havíem de solucionar encerant las pells i les voreres dels esquis molt sovint enredant molt la marxa.

MINI-ESQUI

Altre avenç de la tècnica amb molt bon resultat, portàvem 1,80 m i la única pega fou que per la seva llargada eren uns esquis un xic pesats.

BOTES PLASTIFICADES

Gran error nostre en la utilització d'aquestes botes molt poc perfeccionades i amb nul rendiment. Cal dir, que a tres dies d'haver-nos-les calçat n'haguérem de canviar dos parells, doncs, apart de ser molt incomodes s'obrien de forma espectacular per la sola, degut a la pressió del cable.

REPORTATGE GRÀFIC

Durant la realització de la travessia realitzarem un reportatge gràfic, compost de 50 pel·lícules Super 8 i 900 diapositives, utilitzarem per això una càmera filmadora, 3 màquines de fotografiar, una d'elles reflex amb teleobjectiu i gran angular.

A partir d'aquests elements de treball muntarem una sessió àudio-visual, aproximadament d'una hora de durada, sobre la

travessa que ha estat projectada per tota la província de Barcelona, fruit d'un avant projecte de donar a conèixer el que és l'esport de l'esquí de muntanya.

En el gràfic dels itineraris queden particularitzades les dades meteorològiques que ens vàrem trobar. Generalitzades direm que la primera setmana (Pirineu de Navarra) fou de pluja i més pluja, acabant amb boira, al iniciar el Pirineu Aragonès, fou un interval de bon temps fins entrar al Pirineu Català a on, sobre tot els dos dies abans d'arribar a Andorra,

foren pèssims amb gran millora al final de la travessa, tornant-se a notar els primers símptomes de mal temps en arribar a Figueres.

ITINERARI

Els itineraris van ser prèviament estudiats, però les particularitats de certs llocs (temps meteorològic, horari, orografia, orientació...) ens els feren variar.

Fem a continuació un detall resum d'etapa per etapa, creiem molt més explícit que una gran literatura sobre el tema.

(continuarà)

Portant paquet de material al refugi Ventosa i Calvell (foto: Rosa M. Soler)

UNA PUJADA AL MONTBLANC

Agost del 1992

Per: Xavier Sànchez

Quan a Barcelona es celebraven les olimpíades un grup d'amics havíem decidit anar als Alps. Ja havíem fet molt Pirineu (alguns més que d'altres). Durant l'any en vam anar parlant, planificant, distribuint les responsabilitats (desplaçament, guia per la muntanya, alimentació, farmàciola...) jo em vaig encarregar de la fotografia (que per cert no en conservo ni una).
I, sobretot, una bona preparació física.

Amb una furgoneta carregada amb tot el que calia d'estris i menjar, menys l'imprescindible que s'ha de comprar al dia, ens desplaçem fins a Chamonix. Instal·lats al càmping ja vam divisar la impressionant núvia blanca. Ens vam passejar per la població i especialment anar a veure la «meteo». Pel dia següent estava previst ni fu ni fa, ni dolent per no anar-hi ni bo per anar-hi. Decidim pujar fins al primer refugi: la Tête Rousse (3187 m) i

després ja veuríem. L'endemà agafem a les Houches (1012 m) el telecabina que empalma amb un tren cremallera fins a la cota 2077 m. La majoria dels passatgers era gent que anava a passar el dia i veure la glacera "de Bionnassay".

Ens posem a caminar i, personalment, m'emporto una gran decepció: el paisatge és lleig, pedregós, lunar, sense un bri d'herba, aspre... Havíem deixat enrere els verds prats i els humits boscos. Ara trepitjàvem una gran zona, que la major part de l'any està coberta de neu, i no dona lloc a créixer-hi res. Al Pirineu també hi és a les muntanyes altes però molt més reduït.

Un cop al refugi (3187 m) mengem, ens recuperem i veiem que hi ha un seguit de gent que baixa. Parlem amb ells i decidim

pujar fins el següent refugi: Aiguille du Goûter (3817 m). L'ascensió es complica. L'itinerari no està tant clar, hem de travessar un couloir perillós (le Grand couloir), no pel pas sinó que de tant en tant hi ha desprendiments de pedres. Em va fer la impressió que era com una ferida a la roca. Disposava d'un passamans però, si no tenies un braç de més de cinc metres, no el podies fer servir degut al nivell baix de la neu. Després ve una llarga grimpada fins arribar al refugi. No és massa complicat en condicions normals però hi havia caigut una calamarsa fina que ho havia emblanquinat. Els dits de les mans es gelaven, perdien força i sensibilitat. Al cap d'una estona decideixo posar-me els guants. Error. Acabo per tornar amb el contacte directe a la roca freda.

Al refugi hi ha lloc, no al principal sinó al lliure, d'una categoria notablement inferior. Provisionalment ens instal·lem en un racó del menjador del gran, descansem i sortim a fora per veure el que ens espera pel dia següent. El qui de nosaltres fa de guia veig que s'ho mira amb atenció i acaba dient: Ja ho tinc clar! Amb aquesta asseveració entrem. A mitja tarda ja preparem el sopar. D'un lloc que ens

va semblar prou net vam agafar neu per fondre-la i fer la "nutritiva" sopa de sobre. I mentre mengem com podem la llauna de mandonguilles, que mai he sabut dir quin gust tenen, ens arriba una flaire de costelles de xai que el nas se n'hi envà. Una bona plàtera veiem passar, i una altra. Hi ha un de nosaltres que diu: La propera vegada menys pes i més paper! Aquell moment vaig recordar una imatge que s'havia repetit i es repetiria més d'un cop durant aquells dies: un grup de tres persones, dos xicots alts i atlètics amb motxilles i un tercer al mig encordat amb els altres dos sense portar pes i segurament amb la butxaca plena de papers. Eren els destinataris dels cobejats plats.

Aquell dia encara em depararia algunes sorpreses més. La primera era el WC. Hi havia una caseta d'un metre i mig a dos de profunditat i uns tres d'amplada. L'únic que havia a dintre era una barra de fusta de costat a costat a l'alçada adequada per seure-hi (és un dir) recolzat a la paret. Aquesta caseta estava mig penjat al barranc, o sigui, la meitat era roca i a l'altre meitat, sota el pal, res, barranc vertical d'uns llargs centenars de metres. S'havia de fer equilibris amb els

pantalons baixats per col·locar-se en posició de tir amb greu perill d'anar avall. No hi havia res on agafar-se. S'hem van passar les ganes de cop i volta, bé, un riu en caiguda lliure, sí. Parlant amb els companys els hi havia passat el mateix.

La segona: Per passar l'estona vaig anar per fora a mirar el paisatge. Impressionant. Els pobles de la vall es veien un no res a quasi tres mil metres de distància. Per dalt estava ennuvolat i feia una mica de fred. Hi havia una barana de ferro que va començar a espurnejar com el que passa quan un fil està pelat i fa mala connexió. Ai carai que curios, no ho he vist mai això...! El cervell ho va processar en segons i va fer que les cames es posessin en marxa ràpidament. L'efecte de les puntes! em deia. Esporuguit vaig entrar. Un cop a dintre un lluminós llamp i un fort tro van venir junts, va caure molt a prop. D'una bona em vaig deslliurar!

La tercera va ser a l'hora d'anar a dormir. Els encarregats del refugi ens van indicar el lloc, el mini lloc. Una llitera llarga de fusta marcat l'espai individual amb una línia blanca. Ens vam ficar molts més dels indicats. Havíem d'estar tombats de costat i amb el pit enganxat a l'esquena del de davant. Per respirar

ens havien de sincronitzar, literalment. A la llitera de sota hi havia un grup de bascos que van dir: Ja que aquí tots som espanyols explicarem acudits. I tot un reguitzell curts sense parar. Era pràcticament impossible riure però alhora teníem moltes ganes de fer-ho. Ho vam passar fatal, contents però... fatal.

Dormir no ho vaig poder fer en tota la nit per la incomoditat, perquè a mitja tarda no es té son, l'alçada, els nervis pel que faríem l'endemà, quin temps faria?... El nostre guia es va anar aixecant de tant en tant per veure el temps. Ens va fer tempesta tota la nit. La teulada del refugi era metàl·lica i ni una gota d'aigua vaig sentir. Tot era neu. Va caure com un pam i mig. Ens havíem d'aixecar a una hora molt petita però no va ser cap a les quatre que va dir: O ara o mai! Alguns van dir: Ara! Jo deia interiorment, mai! Però vaig pensar que tornar enrere era quasi impossible degut que havíem de desgrimir el del dia anterior amb molta neu. És el moment que penses: Qui em va enredar a venir! Amb lo bé que estaria a casa! Vam veure al refugi gran que hi havia llum i moviment. La imaginació em feia pensar amb els cafès amb llet ben calents dels qui portaven força pa-

pers i nosaltres amb el nostre esmorzaret. Vam esperar que ells es posessin en marxa perquè marquessin el camí ja que amb la nevada havia desaparegut. No va ser així. El guia va dir: Anem! i com un sol home el vam seguir molt confiats amb la seva saviesa i experiència. Vam fer tres cordades de tres. Obrim traça. La imatge ara només de dues coses: negre nit i blanc a terra. Sense córrer però sense pauses vam anar pujant en silenci. Al cap d'una llarga estona vaig girar el cap enrere i es divisava una llarga corrua com una serp gegant de llumetes fent el mateix camí que nosaltres. Vaig dir: Malparits! Us heu esperat que algú obrís pas. Ningú ens va rellevar de ser els primers.

En una de les aturades, encara que feia fred, em vaig treure l'anorac i posar-lo a la motxilla. En una altra, per no agafar fred me'l vaig tornar a posar. La meva sorpresa va ser que el folre que era negre ara el veia blanc. S'havia gelat la meva suor.

Anàvem encertant l'itinerari. Vam passar per Dôme du Goûter (4306 m) una elevació arrodonida i més endavant el refugi vivac Vallot (4362 m). Molt curiosos. Sense portes ni finestres practicables. Estava elevat sobre uns pilars

i s'entrava per sota mitjançant una escala de mà. Vam descansar i refer-nos del fred i menjar una mica. Ens restava la zona dels seracs. Grans blocs (Bosse, 4513 m) de gel de la mida com de cases i en pujada. Per fi ja ens havien avançat i marcat el camí. Hi havia força boira que impedia veure-hi més enllà. Per a mi va ser una pena i a l'hora una gran sort per fer-me estalviar veure els estimballs. Per últim fem l'aresta. Les fotografies que havia vist era relativament ample. Degut a la nevada i que estava molt poc trepitjada em va semblar mínima i amb estimballs a cada costat. Calia vigilar per no caure. Un grampó se'm va enganxar amb una polaina que em va fer tronollar. Pensava que si un company de la cordada cau a la dreta jo m'he de tirar a l'esquerra. Seràs capaç de fer-ho? Pensava.

Per sort el cim (4810 m) era bastant ample per cabre-hi tots els qui anàvem arribant. Ens vam felicitar... Jo en aquell temps portava barba negra. Degut a la humitat, l'alè i el fred semblava el papà barrufet. Quasi no podia moure els llavis.

Donem mitja volta i tornem. Per l'aresta trobem gent que venia de cara. I ara, com es soluciona això? No hi ha espai! Molt senzill:

una abraçada de germanor i passet a passet anem girant.

Arribats al coll du Dôme mirem enrere. Els núvols havien marxat i veiem perfectament el camí que havíem fet. Em vaig mig esgarriar. Ens dirigim per baixar pel Grand Plateau. Una merabella. Gran. Blanc. Immens. Amb neu nova, només amb una traça. Baixem eufòrics. Gaudint. Fa calor... Una passada. No es veuen als Pirineus aquestes muntanyes i aquesta quantitat de neu. Va haver un moment que una avioneta va passar per sobre nostre i anava cap a una paret de neu. Es va anar fent petita, petita, quasi invisible, fins que va girar. Això ens va fer adonar de la potència de neu acumulada.

Al cap de molt van començar les primeres esquerdes. Molt amagades sota la neu caiguda recentment. Perilloses. Amb tot fàcils de saltar ja que anàvem de baixada. No així de pujada. Salto una, miro la profunditat mentre sóc a l'aire. Déu n'hi do...! Salto unes altres... i al cap de poc sento: Aaaa! El del meu darrera s'havia caigut en una. Enfonsat fins el coll. S'havia aturat gràcies que va travessar el bastó que portava. Els del darrera no el podien ajudar. M'hi apropo lentament

amb por i prudència per no ser dos al forat. L'estiro pel bastó de mica en mica fins que surt. Ens tornem a encordar.

Baixant veiem el refugi de les Grands Mulets (3051 m) al mig de la glacera a dalt d'una roca. Molt ben situat. Seguim. Feina tenim per anar esquivant les esquerdes cada vegada més grosses i abundants que ho havia convertit tot en un laberint. Hi ha unes banderetes que de tant en tant van indicant per on passar. Girem cap a la dreta. Anem alternant roca i neu. Arribem al tele-cabina de la parada intermèdia de la pujada a l'Eguille du Midi (2317 m) que ens ajuda a arribar a Chamonix.

Al càmping ens dutxem, mengem calent, descansem. Ens diuen que tot el dia, tarda inclosa, havien estat ben emboirats... I arriben els bascos. No havien arribat a temps a la tele-cabina i els va tocar de fer tot el camí a peu. Venien cansats.

Vaig treure unes conclusions: Cal anar-hi preparats físicament, tècnicament, ben informats, ben equipats i amb bona companyia... i això fa que estiguis psicològicament en disposició de gaudir-ho... i molt!

RASOS DE TUBAU

PRIMAVERA-67

Per: Jordi Romagosa

Sortim al matí del diumenge. A Ripoll lloguem un microbús fins a Gombreny. Ens fem en una taverna per esmorzar i mentre hi som comença a ploure amb ganes.

Ens esperem que escampi una mica i sortim en direcció als Cortals.

La pluja segueix i tots anem més o menys ben plastificats.

Després d'algun dubte amb el camí, passem per Sant Martí de Puigbò, ens refugiem una estona a cobert de la masia. D'ací sortim vers el Coll de Faig General. Anem pujant per un camí molt agradós obert en la fageda, la pluja va afluixant i quan arribem dalt, el cel és quasi net de núvols i el Sol fa lluentons a les fulles del bosc. La vista del Coll i el mateix Coll valen la pujada. Seguim la carena durant una estona (pel vessant oposat al de la pujada) i baixem tot seguit a Corrubí, bonica casa on dinem després d'haver comprat vi. Xino-xano baixem cap el fons de la vall. Cal aclarir que els senyors Cuscó i Perelló, es van posar a córrer i els perdem de vista. Passem el coll de Sant Jaume i després de fer una xerradeta amb un pastor entrem a Sant Jaume de Frontanyà. Cerquem lloc per a dormir i ens adonem aleshores que els camarades que suposàvem esperant-nos a Sant Jaume s'han perdut miserablement. Algú s'hi empipa, però vaja, són grandets i potser no els anirà malament una lliçó d'humilitat.

Sant Jaume de Frontanyà

Sopem i dormim a una magnífica pallissa.

De bon matí es presenten els desapareguts, no estan orgullosos de la seva gesta. El dia és llenguanyós i sortim vers Borredà, on hi agafem el cotxe de línia fins a Sant Quirze.

ASSISTENTS: Una bona colla: David Cuscó, Sussi Martí, Octavi Azorin, Antònia Garcia, Josep Garcia, Pep Perelló, Eduard Bou, Mercè Nadal i germana i un servidor

Ara al repassar-ho per enviar-ho al butlletí, m'adono que al menys tres dels assistents ja fa temps que han fet el viatge definitiu i no són entre nosaltres i unes gotes de tristesa enterboleixen el Sol que està lluint aquesta tarda DEP.

ELS MOSQUETONS HMS

SABEM COM usar-los?

Per: Javier Aznar

A més de descriure itineraris, vies, ascensions, en aquests temps de confinament he considerat fer-vos ressò d'articles molt importants i al mateix temps de gran interès per a tots els que practiquem escalada, ja sigui esportiva, via llarga o alpinisme.

A la revista Desnivel (Nº 341) apareix un article molt interessant sobre mosquetons HMS, en el qual posen de manifest un error molt estès en el món de l'escalada. En aquest article es mostra com l'ús de mosquetons HMS (o mosquetons de pera) com mosquetó de seguretat d'ús general és totalment desaconsellable. Els mosquetons HMS estan dissenyats amb un objectiu molt específic pel que, en certes situacions, poden resultar perillosos.

D'aquest estudi, es fa ressò la ENSA en col·laboració amb els laboratoris d'assaig de Petzl i la publicació Montagnes Magazine també recull part d'aquest estudi en la seva fitxa Pedago de 2018.03.26.

Com dèiem a la introducció, un error molt comú que cometem la majoria d'escaladors és confondre el concepte de mosquetó de seguretat amb el de mosquetó HMS (els mosquetons de pera). I no és un problema únicament conceptual, sinó un problema d'ús inadequat del material de seguretat que pot comportar greus conseqüències.

Els mosquetons HMS de disseny simètric (figura 1) són mosquetons de

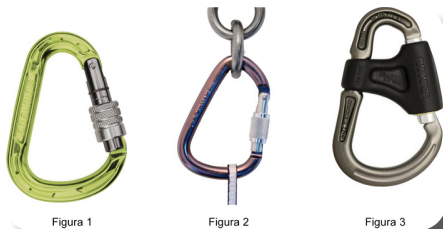

Figura 1

Figura 2

Figura 3

seguretat, és veritat, però han estat dissenyats per usar-los bàsicament pel nus dinàmic, el rapel i sempre que estigui sotmès a tensió per càrrega, i poques maniobres més. En el rapel és aconsellable, utilitzar un mosquetó amb un element que permeti evitar una càrrega transversal motivat per un gir involuntari del mosquetó (Figura 3). La forma ampla de la pera no està pensada per guiar la càrrega cap al braç rígid del mosquetó (el costat més resistent), sinó per permetre el moviment del nus al mosquetó. De fet, aquest guiat pot resultar perillós, especialment en aquells models més simètrics (figura 2), ja que pot allunyar la càrrega del braç rígid, reduint-se dràsticament la resistència (de 27 kN a 12 kN).

Aquest allunyament del braç rígid pot evitar-se d'alguna manera per mitjà l'ús de mosquetons HMS amb més col·

ze, (figura 4) que pel seu disseny, impedeix aquest lliscament a la banda menys resistent a què fem referència abans.

Llavors què hauríem d'usar?

La resposta és clara: els mosquetons de seguretat per a ús general en manobres de seguretat i com a connector principal en qualsevol element d'ancoratge són els de assegurança no HMS (que, segons la normativa actual porten el símbol de B, de tipus bàsic). En aquests, la forta asimetria (Figura 5), farà que la càrrega es situï sempre de manera adequada

L'ús d'aquests mosquetons de seguretat tipus B, han de ser utilitzats tant en els punts d'ancoratge, com en el punt central i tant en reunions instal·lades mitjançant elements mòbils (encastadors, pitons de roca, friends), com instal·lades utilitzant

Figura 4

Figura 5

elements fixos (parabolts amb anella, o cadenes). Fins i tot el dispositiu que utilitzem per assegurar fixat a el punt central de la triangulació pot desplaçar-se com mostra la imatge d'una triangulació mitjançant un sistema de equalette 2.

Referències de consulta:

ASAC Formació

Desnivell nº 341 Assaig mecànic, ús de HMS a la reunió. Alfonso Egea

Vimeo vídeo Experiment mosquetons HMS. autor Juanito

Montagnes Magazine / Pedago març 2018 El perill dels HMS Philippe Brass

UNA JOIA QUE JA NO LLUIRÀ AL VIGNEMALE COULOIR DE GAUBE 600 m MD

Per: Javier Aznar

Escric aquestes línies des del confinament d'aquests dies i que suposo i espero, que quan aquest article es publiqui ja serà un malson passat que ens ha obligat a tots o gairebé tots a una inactivitat forçada.

Una forma d'omplir aquestes hores les he dedicat a repassar hemeroteca pròpia i se m'ha ocorregut en aquesta ocasió escriure sobre una ascensió de llegenda que vaig tenir la sort de poder realitzar en tres ocasions guiant cursos de perfeccionament de ECAM, finals dels 80 i principi dels 90.

Alguns companys de l'AEC, com M.Lobe, S.Rodriguez potser recordessin que vam anar al couloir fins a cinc ocasions i per un motiu o un altre no vam poder fer-ho, tot va ser entrar a l'ECAM i mira ... Aquesta vegada aquestes línies no seran d'una ressenya per escalar, sinó explicar que aquesta gran ascensió, ja no es podrà practicar més, com va ser aleshores

El Couloir de Gaube ha patit com totes les vies glaceres un deteriorament considerable en la seva formació, com a conseqüència de la deterioració glacial per l'efecte de l'escalfament global, jo no sóc geòleg i no aportaré dades tècniques que pertanyen a persones més capacitades, però donaré explicacions raonables del perquè.

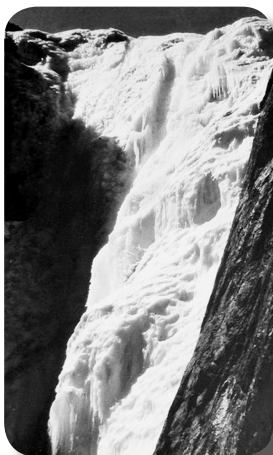
El Gaube en una ostentació d'audàcia pel seu temps va ser ascendit el 7 d'Agost de 1889, per H.Brulle, C.Passet i altres companys, per la sortida directa, en aquell temps una rampa de neu, a l'agost ... !!. Amb l'auge de l'escalada de cascades de gel a la fi dels 70, el material i el desenvolupament de la tècnica de piolet tracció, la sortida directa per la cascada de gel va ser ràpidament adoptada com més lògica, representant el "mousse" de la ascensió, uns 60m de gel vertical entre 70, 80 i fins i tot 85°, va ser el millor reclam per a la seva difusió.

Dos problemes importants al meu entendre han influït perquè aquesta escalada, actualment tingui molt poques ascensions i pràcticament no sigui possible realitzar-la i quedarà com un record del que durant tants anys va ser, una gran ascensió.

El primer: La primera la falta de neu per haver-se tallat la seva font principal d'alimentació que era la Glacera d'Ossoue, aquest com totes les glaceres ha patit i pateix un descens considerable

1933-Rimaia del couloir

1962-Cascada final

1985 06-Cascada final

2004-04 Cascada final

2007-02 Cascada final

2011-01 Cascada final

Fotos espectaculares de la sortida del Couloir per les arestes de la Pique Longue

de gruix, de tal manera que el nivell de la glacera que abans abocava sobre l'embut de sortida del couloir, avui no arriba a aquest nivell i l'embut de sortida ja no pot abocar neu, de manera que la cova que es muntava i la cascada de gel ja no es pot formar. Un altre factor afegit i que contribuïa a la seva formació era la llarga època de fred intens, qüestió aquesta que no es produeix en els nostres dies, els períodes de fred intens han anat disminuint.

El segon: L'escalfament global està reduint el permafrost, l'aigua gelada i el subsòl que subjecta les pedres tant en la Pic Longue com en el Pitó Carré, i que es

manté molt de temps en aquest estat, durant la temporada es van desfent, alliberant quantitat de pedres cada vegada amb més intensitat, de manera que som autèntiques dianes en la seva caiguda, no oblidem que la qualitat de la roca en aquesta zona és d'esquistos, una morfologia de roca molt fràgil i que es descompon en fraccions amb els agents propis ambientals.

Acompanyo fotos d'evolució de la cascada final i de couloir a l'agost en època actual, les fotos en B / N són de Robert Ollivier, un referent del Pireneisme en els anys 30, de la Revista Respirations i de Bruno Serraz

1911
L. Ollivier
Glacier d'Ossoue (Vignemale)

2011
F. Berra
Glacier d'Ossoue (Vignemale)

BESTIOLES QUE JA NO ES VEUEN LES SALAMANDRES

Nom en català: Salamandra comuna o salamàndria.

Nom científic: *Salamandra atra*

Família: Són amfibis urodelo de la família dels salamàndrids.

Alimentació: Llimacs, cucs de terra, insectes, aranyes i cargols.

Reproducció: La reproducció és ovovivípara i la fan en primavera. Les larves quan naixen tenen brànquies, mentre que al fer-se adults respiren mitjançant pulmons.

Habitat: Boscos humits, si bé pot viure en indrets de secà, sempre que hi hagi llocs ombrívols, bassals d'aigua i ambients humits. Són nocturnes i acostumen a passar gran part del temps dins de l'aigua. De dia s'amaga sota pedres, forats i fins i tot fulles o branques seques

Característiques: De caminar molt lent, té una longitud mitjana de 20 cm. Té el tronc allargat, quatre extremitats i cua llarga cilíndrica, que l'empra per nedar. És de pell negra i llisa amb taques irregulars de color groc molt viu. La seva pell emet substàncies tòxiques que li serveixen de defensa davant dels depredadors. En els humans aquesta secreció pot produir irritació. Al hivern s'aletarguen.

Amenaces: La salamandra està protegida, doncs darrerament la població ha minvat de forma alarmant. Els adults són vulnerables als canvis en el medi on viuen, entre ells els períodes prolongats de sequeres, la contaminació dels rius i la urbanització del sol. I on realment hi ha un problema per aquestes bestioles, és en les larves que no poden arribar a adults

perquè, a més d'estar sotmeses als depredadors naturals com les serps, escurçons o llúdrigues, aquests darrers anys s'han afegit a la llista altres espècies que, per manca del seu aliment habitual, també han posat la mirada en aquestes larves. Entre aquest nou depredadors hi ha els rapinyaires, els aligots, els crancs de riu i fins i tot, els peixos, especialment espècies invasores que pul·lulen pels nostres rius.

On es poden veure: Anys enrere se'n veien força, a tot hora, a les bases o fonts. Actualment cada cop és més difícil de veure-les, però una recomanació seria que de matinada o al capvespre aneu a fonts, basses netes o rierols, on hi ha possibilitats de trobar-ne. També és fàcil en llocs humits i ombrívols quan plou o ho ha fet recentment.

Una història molt antiga amb Salamandres: A principis dels anys 60, uns familiars meus de Barcelona tenien uns parents al poble de Xàbia, a la comarca de la Marina Alta. Com sigui que en aquells anys unes vacances, si se'n feien, no superaven els 15 dies i el desplaçament era molt car per fer-lo cada any, aprofitaren el fet de treballar per compte pròpia per estar-se 3 anys sense fer festa. Això els permeté fer guardiola i poder gaudir d'un mes i mig de festa per estar en aquelles terres del País Valencià. Jo com sigui que no havia d'anar a estudi, m'hi van apuntar.

El viatge va ser amb un tren de Renfe i vàrem viatjar en segona classe. Llavors els trens de llarg recorregut tenies 3 classes, la primera era inabastable per a la butxaca i la classe tercera era indescriptible, munts de canalla, maletes de fusta i de cartró, gent cridanera, amuntegada, mal parlada i gens educada.

El tren que era dels ràpids, estava electrificat, crec que fins a Tortosa, i d'allí una màquina dièsel fins a destí. Sortí a les 11 de la nit per arribar l'endemà a València a les 8 del matí. Una nit de sotragades, sense dormir i a esperar la sortida d'un cotxe de línia que a les 3 de la tarda mos duqué de València fins a Xàbia. El bus després de parar en tots els pobles que trobava arribà al nostre destí sobre les 8 de l'esprà.

Els parents valencians vivien en un Mas a les afores de Xàbia, el Puchol, en un turó proper a la vila. Eren llauraors, vivien de la terra, vinya, ametlles, olives, garrofes i llata. Disposaven d'una mica d'horta i quatre fruiters per consum propi, doncs la poca disponibilitat d'aigua els impedia una major expansió. Una aigua per regar que provenia d'una cisterna, però passant abans per la pica de netejar la roba, la vaixel·la, i la neteja pròpia dels habitants de la casa, que, sense dutxes, es feia en cubells de llauna.

La casa disposava d'un gran rebost on hi havia l'oli, el vi, la farina i el llegum

per passar tot l'any. També per resistir fins l'estiu de l'any vinent, hi tenien patates, grans quantitats de pots de tomàquets envasats al bany maria, porc amb oli i també amb salmorra i grans garrafes plenes de col, bròquil, pebrot i altres verdures guardades amb vinagre. La fruita també s'envasava i val a dir que els préssecs, melons, figues i altres fruites, no eren llustroses com ho són ara, però enveja del gust que tenien. Unes gallines i quatre porcs els hi donaven la dieta de carn i ous.

Al ser l'estada a l'agost i primers de setembre, recordo haver ajudat en les tasques de fer panses, que després es venien a un marxant juntament amb les garrofes, les ametlles i els sobrants de oli, vi i cereal. En aquells temps la verema es feia a mà, el raïm el duïen en un carro que el tibava un ruquet -els tractors encara no havien arribat- i els gotims de raïm s'escaldaven a mà en grans cubells de llauna, per deixar-los a sol i serena damunt d'unes plataformes fetes amb can-

yes. Cada 2 o 3 dies es giraven per tal de que el sol els asseques i en dos o tres setmanes les panses ja estaven fetes; això sí, si entremig no plovia, cosa més habitual que ara.

La casa tenia en el soterrani una immensa cisterna d'aigua que n'era de pluja. Quan plovia, les primeres aigües del teulat eren desaprovades, però un cop nets els teulats l'aigua es desviava cap a la cisterna. Amb aquesta aigua de pluja n'hi havia prou per beure, cuinar, rentar-se, netejar i fer la bugada per a tota la família. L'aigua es pouava amb galledes i qui vigilava per la seva qualitat eren dues o tres salamandres que hi tenien. Cada cop que es treia aigua, amb un llum de carbur —única llum que hi havia per tot el Mas— es comprovava que les bestioles eren vives. Si les salamandres morien, l'aigua era retirada, la cisterna netejada i tornem-hi, a esperar que plogui. Mentre no plovia, l'aigua s'havia d'anar a cercar en garrafes de vidre pel veïnat o a la font del poble.

Recordant aquest viatge, te n'adones de com ha canviat el temps i el paisatge. Ara el terrenys són multitud de cases de segona residència i les salamandres que eren abundants malgrat la sequedat del indret, ni se'n veuen en aquella terra de la Marina Alta. Cert que per aquí al nostre país encara n'hi ha, però no en l'abundor d'aquells anys.

CAMPAMENT

SECCIÓ DE MUNTANYA

ESTIU 2020 - VALL DE CARDÓS

*Enguany la Secció de Muntanya organitza el campament d'estiu a la Vall de Cardós (Pallars Sobirà) del **22 al 30 d'agost**, amb llibertat de dates d'entrada i sortida, essent com sempre una activitat oberta a tots els socis/es de l'Agrup.*

El lloc és el **CÀMPING LA BORDA DEL PUBILL** a Ribera de Cardós. El càmping compta amb parcel·les per tendes, autocaravanes, i diferents tipus de bungalows, així com espai de barbacoes, piscina, restaurant, botiga, etc.

La reserva al càmping cal fer-la de forma individual, mitjançant la pàgina web **www.campinglabordadelpubill.com**, on figuren les dades de contacte, indicant que sou de l'Agrupació Excursionista Catalunya.

Tots els interessats a participar preguem ho notifiquem a Domènec Palau (T/ 671 406 030, domenecpalau@gmail.com) per tal de coordinar la participació.

Aquest estiu hem escollit la Vall de Cardós, ja que, a més de ser un espai magnífic del Pirineu, també és un bon motiu per a col·laborar en el sector turístic del nostre país després del sotrac del coronavirus. La zona ens permet fer excursions de tots els nivells (alta muntanya, senderisme, llacs, passeigs), activitats culturals i rutes turístiques. Com en els campaments anteriors es podrà participar a qualsevol de les activitats, que de forma voluntària i coordinada organitzarem els participants.

Estany de Llavera

PAGAMENTS

ATENCIÓ: NOUS COMPTES BANCARIS CAIXA D'ENGINYERS

AEC: ES72 3025 0017 4114 0003 1058

SIJ: ES34 3025 0017 4514 0003 1061

MOLT IMPORTANT: Al fer l'ingrés, cal indicar SEMPRE
nom, cognom i l'activitat o concepte pel qual es fa el pagament ●

CORREUS ELECTRÒNICS

aec@aec.cat	ere@aec.cat	laribalera@aec.cat
agrupactivitats@aec.cat	caiac@aec.cat	seam@aec.cat
btt@aec.cat	comunicacio@aec.cat	secretaria@aec.cat
butlleti@aec.cat	coordinacio.sij@aec.cat	web@aec.cat
	grupjove@aec.cat	

ALP SPORTS

BARCELONA

Av. Gaudi, 36
93 436 46 43

TOT PER L'ESQUÍ

15% descompte SOCS A.E.C.

TOT PER MUNTANYA

MUNTANYES CONFINADES: Núria (foto: Rosa Maria Soler)

NOARRE: Possible excursió del campament d'agost

Mirant els isards (foto: Fernández Nadal)

HORARI SECRETARIA A.E.C.

De dilluns a divendres de les 18:30 a 21:30 h.

SECCIONS

Secció de Muntanya, Senderisme i curses per muntanya (SM); Secció d'Escalada i Alta Muntanya (SEAM); Secció d'Esquí de Muntanya (SEM); Equip de Recerques Espeleològiques (ERE); Secció d'Esquí (SE); Secció de BTT; Secció Infantil i Juvenil (SIJ); Secció de Caiac; Secció de Cultura (SC); Secció de Turisme Equestre i Escola d'Esports de Muntanya Glacera ●

1912

2013

AGRUPACIÓ EXCURSIONISTA "CATALUNYA"

Padilla, 255-263, primera planta

08013 Barcelona

tel: 933 024 529

e-mail: aec@aec.cat

web: www.aec.cat

YOUTUBE: www.youtube.com/channel/UCCb4ym048bGSVxewPerla3Q

FACEBOOK: www.facebook.com/AgrupAEC

INSTAGRAM: www.instagram.com/agrupacioextacatalunya

Edita: AEC

President: Pere Mansilla

Amb la col·laboració de:

**Federació d'Entitats
Excursionistes de Catalunya**
Federació Catalana d'Alpinisme i Escalada

Coordinació: Rosa Maria Soler

Correcció lingüística: Jordi Romagosa

Disseny i maquetació: Xavier Sánchez

Impressió: Empòrium

Dipòsit Legal: B 11805-2015

En aquest butlletí hi col·laboren: Jordi Romagosa, Pere Mansilla, Rosa M. Soler, Javier Aznar, Caterina Rodríguez, família Fernández Nadal, Albert Sambola, Xavier Sánchez, Secció Muntanya ●